

LA REALITAT OCULTA

SOM A L'ANY 1 DE LA NOVA ERA TECNO-BACTERIOLOÒGICA

El terrabastall que ha causat la pandèmia del nou virus juntament amb la crisi climàtica i l'escalfament global ho capgira tot. Realment a partir d'ara entrem de ple en el primer any d'una nova era desconeguda, virològica, digitalització total, robòtica i d'intel·ligència artificial, amb tots els perills que comporta per al control i la submissió de la població mundial. Queden enrere els calendaris, ja obsolets, cristià, musulmà i xinès.

El G-8 i companyia, els poderosos que dominen i controlen el planeta ja es preparen per guanyar més poder en aquesta nova era que tot just comença, tot fregant-se les mans. La Xina augmenta el seu control totalitari sobre el seu territori i amenaça com mai Hong-Kong i Taipei, mentre amb sotilesa i somriure amable va perpetrant la seva influència en el món.

El trio de Calafoc integrat per Trump, López Obrador i Bolsonaro amb la seva actitud i actes delirants fa que als seus països s'estengui cada cop més el COVID-19 i la seva letalitat. Esperem, malgrat tot, que les estampetes religioses que llueix amb vehemència el president de Mèxic serveixin, com ell diu, per acabar amb el virus al seu país. Alhora Putin, d'una manera silenciosa però efectiva, elimina tota dissidència interior.

A Espanya el seu president, don Pedro el Charlatán, multiplica escenes de circ i d'estira i arronsa per a mantenir-se al poder, en tant que el govern independentista és manté obedient i submís a l'estat espanyol tot manipulant i enganyant els seus electors. L'extrema dreta, el nou feixisme, cavalca de nou i arremet contra les conquestes feministes degut, en bona part, a les polítiques complaents de l'esquerra institucional que des de la transició mai els ha barrat el pas.

Amb tot, no cal desesperar perquè tot no està perdut i en un futur pot haver-hi alguna sorpresa si persevera la fermesa d'una pràctica col·lectiva arreu del món de les dones i els homes lliures ja que, com diu el poeta de Roda de Ter: "Encara tot està per fer i tot és possible".

LA KINTA FORKA

UN TAL ERNEST!

Recordeu Sartre, "Tenim dret a la revolta", o Brecht, "Si la injustícia està en la llei hem de transgredir la llei", o Camus, "Vaig aprendre que no és suficient denunciar la injustícia, s'ha de donar la vida per combatre-la". Enfront de la revolta hi ha els governs, les classes dirigents, l'església i les forces repressives.

L'Ernest començà a lluitar el 1974 a Barcelona. Gràcies a la seva intel·ligència, els seus recursos il·legals, la crítica, els atacs perillosos, explosius, incontrolables va seguir lluitant fins que tot va canviar quan la policia el va detenir. Era, eren rebels, activistes, de cap manera militants d'extrema-esquerra. Aquests els provocaven més aviat nàusees, pressentint que la seva estructura jeràrquica difícilment permetria construir el món del demà. Bàsicament, als seus ulls els militants tenien dos defectes majors: el primer és que eren militants precisament, és a dir, paramilitars; el segon és que volien sobretot denunciar els escàndols, i no buscar ni trobar solucions.

Era, eren antiautoritaris, antidogmàtics, autogestionaris, rebels, purs. La fàbrica LIP estava ocupada pels treballadors que venien la seva pròpia producció donant idees a tot el món. Ell va visitar-la, va aprendre. Els situacionistes semblaven estar a punt de despertar l'anarquisme, l'ecologia proposava un món més equilibrat i autèntic; les estructures de poder es debilitaven més i més, i una banda de joves podia esperar ajudar a canviar el món! Home de trenta anys en aquell moment, casat i pare tranquil, semblava autèntic. Realment creia en el que estava fent. A París, li van presentar a la bella i poètica amiga Carole de qui estava enamorat, va néixer una passió... mai corresposta. Quan lluitaven contra l'energia nuclear, viatjaven amb el seient del darrere del cotxe ple de dinamita destinada a fer caure les torres de la MAT de Malville. El grup autònom de Zurich, dividit sobre el tema de la violència i alguns flirtejant amb terroristes com Carlos o les Brigades Roges. Amb un NO rotund van aconseguir que ho deixessin estar. Ell, els altres, d'altra banda, volien lluitar, per alliberar-se, no per podrir-se a la presó. No volien imposar la seva filosofia. Proposaven la seva visió.

Ell, els altres, en la clandestinitat, actuaven per salvar la humanitat i també les balenes. No totes les accions tenien èxit, això és normal però actuaven per amor –també per orgull– malgrat això el consens general en els mitjans de comunicació els era bastant hostil. Els periodistes presentaven les seves accions com terrorisme, això els feia riure. El que els neguitejava era com els benpensants d'esquerra, en lloc d'atacar la gangrena del sistema, els atacaven a aquells que, com ells, transgredien la llei. En els moments més durs de la repressió, l'Ernest afirmava que l'única actitud correcta des d'un punt de vista revolucionari era la de lluitar sense creure-s'ho, sense creure que podien guanyar. Perquè creure és fanatisme, és una actitud catòlica, són els terroristes islàmics qui s'ho creuen, no ells, no els àcrates.

El 31 d'agost del 1984 els diaris van publicar: Un artista barceloní de 34 anys, en detenció preventiva a la presó de Carabanchel acusat de formar part d'un grup anarquista, no podrà assistir a l'inauguració d'una exposició de pintures i dibuixos dels quals n'és autor. Se li ha negat la sol·licitud. L'exposició es compon de 30 teles elaborades amb tècnica mixta i una sèrie anomenada Carabanchel Peau Blanche, composta per 16 dibuixos realitzats a la presó.

Va lluitar amb el nom d'Ernest, era l'Armand Garcia Pons, morí el 5 de juny de 2020.

"Mai dubteu que un petit grup de persones conscients i compromeses puguin canviar el món. Històricament, sempre ha estat així...". Margareth Mead.

EL CONVIDAT

VISC A CATALUNYA

El Sr J Montilla, EX de tots els càrrecs polítics del PSOE i d'Espanya, és, per sobre de qualsevol altra consideració, un CONFLICTE D'INTERESSOS.

Montilla és un home gris, trist, d'aspecte afligit que sembla demanar perdó per ocupar lloc a la terra però alhora, ha estat dels homes que ha assistit a més festes, còctels, dinars, sopars, inauguracions i decessos.

Malgrat ser prou conegut, no en sabem res. Ni Wikipedia! No sabem ni els estudis que ha cursat però ell solet va portar el Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme... que alguna preparació necessitarà.

Sense pràcticament parlar català, ha estat alcalde de Cornellà i diputat al Parlament i !OJU! va arribar a ser President de Catalunya.

Com d'amagat va aconseguir ser primer secretari dels Socialistes catalans, càrrec que, per aconseguir-lo, cal haver matat a la meitat del secretariat.

Acusat de catalanista, es converteix en Diputat a les Corts de Madrid... i després senador...

Montilla no és ni simpàtic, però obté el càrrec de President de la Diputació de Barcelona, que només requereix, precisament, la virtut de ser simpàtic.

I ara, que el Sr Montilla ha patit una flebitis per inactivitat COVID, li donen una feina a una empresa de Gas. I què sabrà ell de gasos? Probablement res, però comptarà amb els serveis de tres assessors (pagats per la Generalitat com a ex President) que l'informaran del que calgui.

Conflicte d'interessos en estat pur... o no.

